

Nem éppen ezzel kezdtek inkább, valami sajátos elfogódottsággal. Amikor ugyanis 1935. szeptember közepén megérkeztünk az ősi városba s először haladtunk át a sok vihart látott várkapun, kissé megilletődve olvastuk az öreg épület homlokzatán „M. Kir. Gazdasági Akadémia”. Ez a megilletődés szinte félszességgé fajult a titkári hivatalban, ahol bizony jól esett az akkor már idősebb hallgatók

1937-ES GAZDÁSZBÁLROL

jóindulatú, szinte vállveregető támogatása.

Önkéntelenül valami sóvárgás féle tört elő lelkünkéből, mikor tartunk majd mi is ott, hogy hozzánk fordul a „balek” segítségért?! Elérhetetlennek látszott akkor ez a messzi idő és ma, visszanezve, távozóban, újra megilletődötten állunk az öreg épület előtt és nézzük a fekete betűket.

Mulattunk is... A hagyományos balek-bál ugyan elmaradt az első évben, de pótolták a „Hungária” táncos teái, ahol megismerkedtünk az óvári hölgykoszorúval, s most már, az új ismeretségek titkos tüzeben égve, vártuk az igazi nagy eseményt — a *Gazdászballt*. Ennek a napja is elérkezett, de sokkal könnyebb ezt leírni, mint az előzményeit végigfutni. Igen: futni, mert mindenki futott. Szmoking- és frakk-hossz volt.

Az egész balek társadalom Brown-féle molekuláris mozgást végzett. Óvár egyik határbólaszmokingot, a másiktól az ingmellel, a harmadiktól a lakkcipőt hőmozogta össze. És talán volt közöttünk olyan is, aki „használati utasítás” alapján öltözött. De végre is megjelentünk, 1936. január 12-

1937-ES GAZDÁSZBÁLROL

én, a Műselyemgyár Kaszinójának nagytermében és kissé elámulunk. Hát hogya, a „Hungária”-teák táncos kislánya, aki csak úgy olvadt az előző teakon, most mint valami hercegnő libegett elénk, fölényesen, pazar „nagy estélyi”-ben. Persze, neki könnyű dolga volt, egy daraból volt a ruhája s nem kellett öt felől összehordania. Azért hamar egymásra találtunk s hajnal tájban már úgy éreztük, hogy kinőttünk a balek cipőkből.

Minden év február elsején Akadémiánk táncos hada Györbe hivatalos, a Gazdatiszti bála. Ide a múlt tradíciójához igazodva, mi is eljutottunk. Hogy ennek a „tradíció” szónak mi ebben az esetben a sajátos jelentősége, azt minden volt gazdász tudja és minden leendő gazdász meg fogja ismerni.

1936 május 22-én volt a Valéta. Búcsúztattuk a harmadéveseket. Minden dicsekvés nélkül mondhatjuk — kitettünk magunkért. Került ki közülünk cigánykaraván, mili-mári, gyerekbiciklis abesszin harcos, hordó tetején trónoló apacsok és festői magyar arató csoport. Az egész akkori harmadév megilletődött a tiszteletükre rendezett színpompás felvonulástól. Ez a megilletődésük csak fokozódott, amikor az általunk elfogyasztott italok számláinak kiegyenlítésére került a sor, amit ők, a tradíciókhoz híven, de elég könnyelműen, vállaltak.

A második évben már sugárzó öntudattal léptünk Óvár örökké szeles területére. És kezdtük a szurkolást az előző év elhalasztott kollokviumaiért és vizsgáiért.

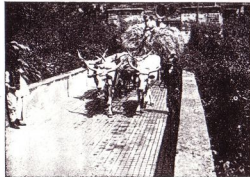
Ekkor már mi rendeztük a „balek”-bált, 1936. október 8-án. Nem titkolható kárörömmel vonultunk fel a közönség előtt a mi előző évi félszegségünk nyomába lépett ifjú társaságot. 1937. január 15.: a Gazdászbál dátuma. Itt már ki-

BÚCSÚZÁS A TANÁRI KARTÓL

BALLAGÁS

BALLAGÁS

kat nyomta. Igyekeztünk is becsülettel megfelelni a nehéz feladatnak. A ballagáson néhány új jelmezt mutattunk be: Gandhi, az ősemler s még néhány eredeti dolgot, de az eféle bohóságot már inkább a fiataloknak engedjük át. A Marquetand-nál rendeztük a bált, az ősrégi park közepén, a százados fák alatt. A gyönyörű zöld keret, amelyből a magyar mezők tiszta illata áradt a bálterembe, egy feledhetetlen éjszakánk keretét is jelenti.

Végül elérkezett az idő, ami nem is olyan régen ködös valószínűtlenség volt csupán: *harmadevesek lettünk*. És újra meg voltunk illetődve. Valahogyan megszorította szívünket a szó: *utoljára*.

Igen, utoljára rendeztünk balekbált 1937. november 8-án. Utoljára bajlódunk a január 16-iki gazdaszbal rendezésének gondjaival. Ennek a remekül sikerült bálnak utóregzégei a csillagos éjig hangzottak még másnap dél felé is.

Utoljára mulattunk még egy nagyot a MOGAAC 1938. február 12-iki jelmezes bálján, amelynek meleg hangulata most talán még élénkebben szong bennünk.

Az idei Valéta már nem nem a mi gondunk. Ezt már csendben várjuk. Várjuk, hogy a fiatalok kitegyenek magukért, és utána, az örömteli búcsú percében, könnyes szemmel szorítjuk meg majd kezeiket.

Igen, mulattunk is... Itt nem sorolhatjuk fel azokat a mulatságokat, amelyek nem egységesen vettünk

csit „otthon” voltunk. Már megjelent egy-egy saját frakk- vagy szmoking tünemény is. „Beszerzésük” azonban, az előző évi tapasztalatok alapján, lényegesen könnyebben ment. Főlényes nyugalommal szemléltük a balek-had tanácsalanságát, majd tülekedését. Altalában kezdtünk kissé öreguraskodni.

Az 1936 máj. 20-iki Valéta-bál megrendezése is a mi férfiúi vállaink

1938-AS GAZDÁSZBÁL

részt, bár sok volt ilyen is. Ezek talán kisebb gyöngyszemek emlékezetünk aranykeretében, de éppen úgy kísérik bennünket az élet rögzös utjain, felüdülést, megértést, örömet sugározva, mint amelyekről itt részletesen megemlékeztünk.

Talán ezek a tiszta örömet sugárzó *élmények* tanítanak meg bennünket arra a sajátos életfilozófiára, hogy nincsen semmi olyan távol, ami — legalább lélekben, vagy fényesített emlékképben — ismét közel ne jöhetne. És semmi sincs olyan közel, hogy lassan el ne távolodna tőlünk. Lehet, hogy fiatal éveinkben ezért rejtünk el mélyen és gyakran tudatosan annyi sok szép emléket. Lehet, hogy már ilyenkor mentjük át a friss, mozgalmas élményeket a fáradt öregségbe. Úgy érzem, hogy mikor így átvonulok az elmúlt, három akadémiai év emlékrétegén, lassan megvilágosodik bennem a történések végső értelme: az egyetlen boldogító valami az *emlékezés*.

A MOGAAC-BÁL FALDISZITÉSE

Rozman Ferenc.

A MOGAAC-BÁL FALDISZITÉSE